

mæssige Bestræbelser ud paa saa vidt muligt at skaane Hustruen og Moderen for en Opgivelse af Hjemmet til Fordel for Erhvervet. Det er baade sandsynligt og ønskeligt, efter de mange Lettelser, der ere komne i den huslige Gjærning, at Udviklingen i nogle Kredse vil gaa i Retning af Hustruens Deltagelse eller forøgede Deltagelse i Erhvervet, men det er at haabe, at den i andre Kredse, de brede Lags, vil gaa i Retning af formindsket Deltagelse i Erhvervet, og fremfor alt bør Hustruens og Moderens Hovedvirksomhed i alle Samfundslag være i og for Hjemmet; det er ogsaa en Misforstaaelse at tro, at Husmoderens Forvaltning af Midlerne og Vedligeholdelse af Hjemmet indeholder en ringere Opgave end Mandens Tilvejebringelse af Midlerne. Men, i hvert Fald, foreløbig er Manden i Reglen Familiens Forsørger, og saa længe dette er Tilfældet, er der, som sagt, intet uretfærdigt i, at den gifte Mand har større Løn for sit Arbejde end Kvinden.

Des værre kan en saadan Forskjel i Lønningerne ikke overalt gennemføres. I alt privat og en stor Del offentligt Arbejde vil man være mere tilbøjelig til at betragte Arbejdet som en Vare og betale det derefter end til at tage Hensyn til Arbejderens Person. Herved fremkommer netop en af de vankekeligste Sider ved Arbejderspørgsmaalet: man gjør selv imellem de mandlige Arbejdere ingen Deling imellem gifte og ugifte Arbejdere og betaler — hvor man kan gennemføre det ved stor Arbejderkonkurrence — hellere den gifte Arbejder med, hvad der kun er tilstrækkeligt for den ugifte, end omvendt. Heri ligger ogsaa en af Hovedindvendingerne mod Kvindens Adgang til Erhverv, man frygter, at den usle Pris, hun i Reglen faar for sit Arbejde, og som knapt nok dækker de ringe Fordringer, hun under fattige Vilkaar er bleven vænnet til at stille til Livet, skal blive normgivende for Betalingen i de forskellige Erhverv. Indvendingen er dog ikke afgjørende. Thi for det første kan man overhovedet lige saa lidt berøve Kvinden som Manden en af de uomtvisteligste Menneskerettigheder, Retten til at arbejde for at leve — til hvilken Ret Pligten at leve for at arbejde danner Komplementet —; hvilke som helst opportunistiske Indvendinger maa her vige for den ubetingede Ret. Men dernæst bør Kvinden, for ikke at ødelægge Arbejdslønnen, netop uddannes i de forskellige Erhverv. Hun vil derved opnaa at skaffe sig selv en højere Løn, ved ikke i over-